

«A Vigo vaig gaudir moltíssim, però hauria estat molt gros pujar a Primera amb el Palamós»

Exfutbolista del Barça Atlètic, Sabadell, Celta de Vigo, Cartagena, Palamós i Girona

A les ordres de Laureano Ruiz, el «millor formador d'Espanya» i l'home que va canviar «la mentalitat del club», a Can Barça va gaudir dels anys de joventut entre el juvenil i el filial, a més a més de compartir algun entrenament i disputar uns quants amistosos amb el primer equip. També passaria pel Sabadell, a Segona, però seria amb el Celta, a Vigo, on viuria l'etapa més destacada de la seva carrera. I això que tenia la maleta feta per fitxar pel Valladolid. Ni va ser Mostovoi ni Aspas, però Merca o O Catalán, com se'l coneixia a Balaídos va ser un dels referents del club gallec a principis dels vuitanta. Cinc anys, dos ascensos a Primera, 157 partits i 26 gols després, canviaria Vigo per Cartagena, en una decisió «precipitada» abans de, ara sí, encertar-la fitxant pel Palamós, de Tercera. «Vam connectar de seguida jugadors i poble i va sortir tot rodat. Si ho volguéssim tornar a repetir no sortiria tan bé. Vam pujar de Tercera a Segona A i a punt vam estar de fer la promoció a Primera. Si ja va ser gros el que vam fer, arribar a Primera, encara ho hauria estat més. No va faltar tant». El Girona seria la darrera etapa, de jugador, d'una trajectòria que continuaria com a entrenador per les banquetes de Montilivi, Banyoles, Vilobí cadet i Premià, director esportiu de Palamós i Cassà i membre de l'àrea d'scouting del Barça, Granada i, fins fa quatre dies, Hadjuk Split. Mitjapunta, trequartista, enganche... Quin tipus jugador era Mercader? Ofensiu segur perquè de gols en feia i no pas pocs. Amb el Celta en va fer sis, dos, quinze i tres, els quatre primers anys i amb el Barça Atlètic i Sabadell sempre va superar la mitja dotzena. «Feia una mica de tot. Era creatiu, interpretava bé el joc, tenia bona arribada i gol. Això sí, amb una condició física normaleta. Havia fet d'extrem, de mitjapunta, de vuit, de pivot...». L'any que més va brillar (83-84) va ser amb Cid Carriega d'entrenador que, curiosament, a l'estiu li havia dit que no el volia. «Em va donar llibertat total de moviments a la mitjapunta i va sortir un gran any». Fins i tot, el va fer jugar en un partit contra el Castella en què s'havia passat la nit en blanc perquè havia nascut la seva filla. «Vés a dormir un xic, que a la tarda ets titular», li va dir al matí quan tornava de la clínica. A Vigo se sentia «valorat i estimat». Gaudia del futbol i d'una terra que li permetia degustar una gastronomia privilegiada. «M'agradava tot el marisc! Crancs, nècores, gules, concombres, el pop, que m'encantava... i també hi ha una carn molt bona a Galícia!». Tot i això, després del segon ascens, l'aterratge de Félix Carnero a la banqueta va suposar el principi del final. «Feia quatre anys que ho jugava tot i de cop i volta, ho feia menys. No hi va haver bona comunicació i va decidir que no continués», recorda tot lamentant que «ho podria haver gestionat més bé» i quedar-se més temps a Vigo. «No m'hauria fet res quedar-me a viure a Galícia». Convençut per Felipe Mesones va aterrar a Cartagena, tot i l'interès de l'Oviedo. Era un any difícil li a mig curs Waldo Ramos, antic tècnic seu al juvenil del Barça, el va trucar per oferir-li venir a Palamós per l'any següent. «Li vaig dir que m'ho deixés pensar perquè eren a Tercera. Tot i això, ja tenia dos fills i tocava acostar-se a casa. A més a més, el Palamós havia signat jugadors bons que coneixia i vaig dir que sí. En guardo un record fantàstic. Vam gaudir molt tant nosaltres com la gent del poble». A partir d'aquí, Xavi Agustí el reclamaria pel Girona amb qui viuria la decepció de Salamanca el 1992. A partir d'aquí, començaria la carrera a les banquetes i els despatxos. «La millor etapa és la de futbolista, sens dubte. Es gaudeix molt més que d'entrenador, sens dubte, o en algun altre càrrec», té clar.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/05/10/vigo-vaig-gaudir-moltissim-hauria-130001096.html>